

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

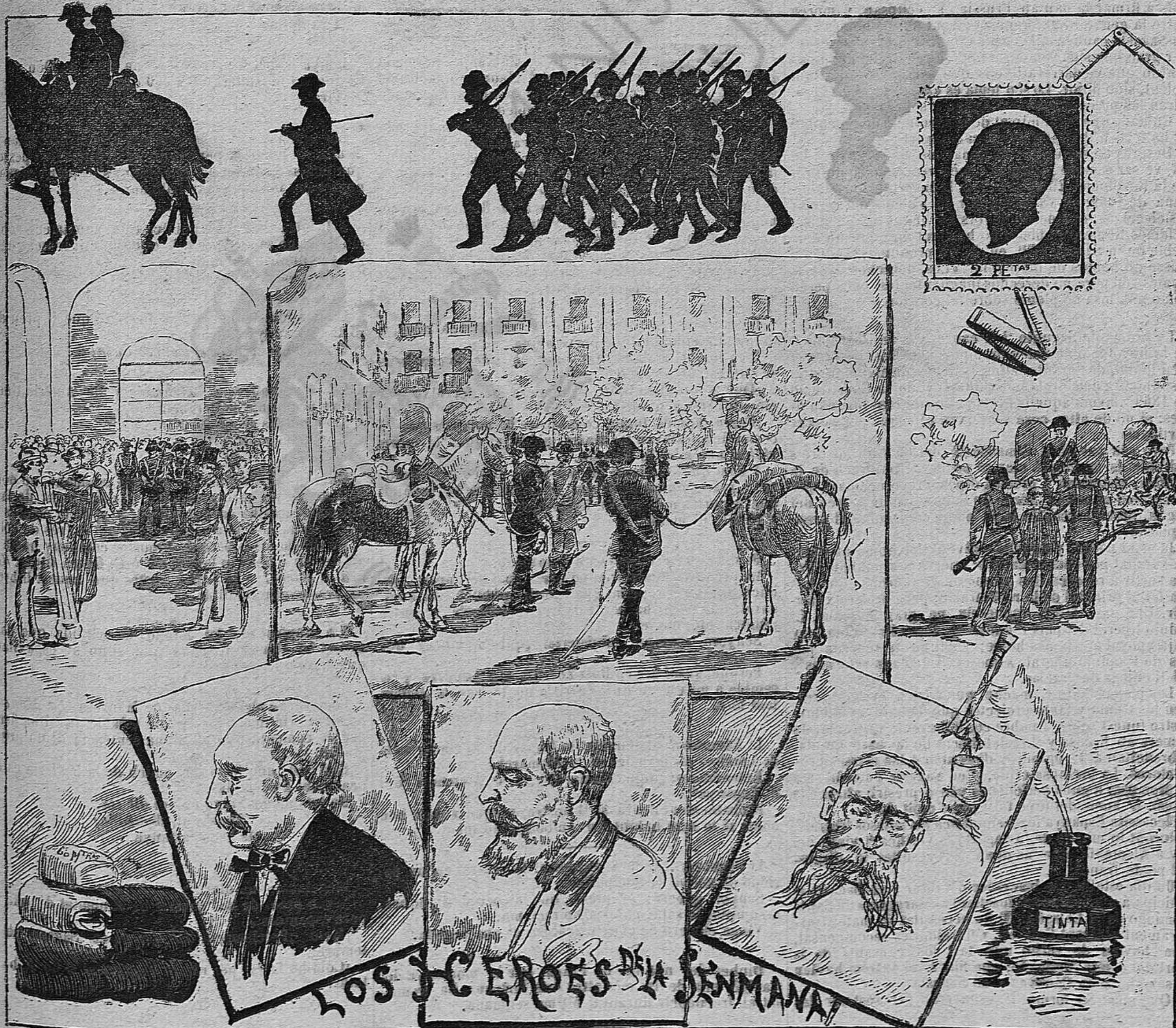
CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

RECORTS DE LA ÚLTIMA DOMINACIÓ SAGASTINA.

Don Práxedes ¿que hi tornarém?

ECCE-HOMO.

VURÁN en lo present número una lámina que representa alguna de las escenas a que van donar lloch los embarches en temps de 'n Sagasta y de 'n Camacho. No estranyin que la publiquem. Encare que data de aquella feixa, llavors no 'ns va ser possible donarla a llum. La previa censura vigent en aquell període pseudo-liberal, no ho va permetre. Però si no tant oportuna com en aquell temps, encare avuy ho es la publicació de aquesta lámina, sent com es un recort y una advertencia.

En Sagasta's rehabilita, no pot negarse; pero ¿cómo se rehabilita en Sagasta? ¿Proclamant nous ideals? ¿Obrint noves vias a la llibertat? ¿Fent concebir esperanzas de reformas? No: combatent als conservadors, batallant per treure 'ls del poder, practicant el «quitare tú, para ponerme yo». Y com que 'ls conservadors son tant antipáticos, pel mer fet de combatre 'ls, se fa simpático qualsevol, siga qui 's vulga. Y perque fins en Sagasta puga ferse 'n, es precis que 'ls conservadors sigan molt odiosos.

L' historia de 'n Sagasta quan se conti en los temps futurs semblará inverosímil. En un altre país, en Fransa per exemple, 'ls homes com Olivier, que crean l'imperi liberal y s' equivoca, s' anul·lan, las eminencias com Jules Favre, que havent dit «ni un pam de nostre territori, ni una pedra de nostras fortalezas» al veure 's obligats a firmar la pau ab Prussia, s' eclipsan y moren entre la general indiferencia. — Aquí no: 'ls homes com en Sagasta cauhen mil vegadas y mil vegadas s' aixecan: per gran que siga son descreít, se rehabilitan combatent lo que ve darrera d' ells que sempre resulta tant dolent, sino pitjor. Lo seu lema es «tupé, tupé y tupé». Tiran las preocupacions al aygua y sobrenadan.

Cuidado que 'l fill mimat de la revolució de Setembre n' ha fetas a i' alsada de un campanar!

Després de ser un revolucionari de fibra avants del 68, va ser sempre 'l ministre més reaccionari després de la Revolució. Ell va provocar la insurrecció republicana de 1869; ell va introduhir lo sistema de falsejar las elecciones, que desde llavors ha vingut practicantse: 'l famós Romero Robledo no ha sigut més que un deixeble de 'n Sagasta. Ell, en fi, va pronunciar aquella frase ab honors de blasfemia: «Los derechos individuales son para mi derechos inaguantables, pues pesan como una losa de plomo sobre mi corazón.»

La broma de Sagunto 'l fa caure, y l' anti-borbónico de la Revolució de Setembre, poch mesos després se trèu lo dol, declarantse alfonsi. Necessita algun prestigi y s' ampara dels drets individuals y de la Constitució de 1869; llavors aquells drets ja no son tant inaguantables: si no de altra cosa serveixen d' esqué per pescar partidaris.

Però véu que ab la Constitució del 69 y ab los drets individuals no pujará may al poder, y, naufragant de la política, abandona 'l preciós dipòsit revolucionari, per amarrarse al cos del héroe de Sagunto que 'l trèu del aygua, desembarcantlo en la platja codiciada del presupuesto.

Ja es al poder, y aquella activitat del home que tant ha batallat per conquistarlo s' enerva y s' embota. Podia sortir a repescar las promesas de reformas que havia fet al principi de la restauració; pero prefereix dormir. Una gran fatiga requereix un gran deseans. L' opinió liberal del país l' apoya ab sinceritat, com may haja apoyat a cap més home; y ell no 's recorda per res de l' opinió liberal. Aquesta li demana reformas y ell li enjega desgracias.

Las plagas de 'n Camacho, que altre nom no mereixen los trenta y tants projectes que dispara aquell ministre funest sobre 'l pobre contribuyent; lo tractat de comers ab Fransa y 'l restabliment de la base quinta, sobrexcitan a l' opinió y disgustan a las classes productoras. La premsa crida, y en Sagasta amordassa a la premsa: alguns periodistas van a presiri; altres a la presó. L' home del tupé té 'l puny molt dur.

Necessita Espanya ferse simpática als països liberals, y durant lo mandó de 'n Sagasta 's verifica 'l viatge del rey a Alemania, que 'ns dona per resultat lo disgust del poble francés.

Un dia estalla una insurrecció militar y en Sagasta s' anticipa a n' en Cánovas fusellant als sargentos de Santo Domingo de la Calzada. Hi ha necessitat de matar traïdorament al tinent Cebrián, y 'l traïdor es recompensat, com havian de serho més tart los causants de la mort del capitá Mangado; que fins a tal extrém havian de semblarse en Cánovas y en Sagasta.

¿Qué més? Se forma l' esquerra, per sostenir las

ideas qu' en Sagasta volia encarnar ab la revolució de Setembre, y en Sagasta combat y desbarata a l' esquerra. Se tracta de restablir lo sufragi universal y en Sagasta declara que «l sufragi universal seria 'l triunfo de la ignorancia sobre 'l de la rahó y de la justicia.» Se tracta de restablir lo Jurat, y té la barra de dir «que si a riban a posarlo 's creurá tant poch segur aquí a Espanya, que se 'n anirá a viure a Marruecos.» — Se discuteix lo principi de la soberania nacional y renega de aquest principi, norma constant del partit progressista, desde 'l seu origen.

No acabariam may si haguessem de consignar per enter la vida y miracles de aquest home funestissim, que avuy torna a alsarse, no en alas dels seus mérits y qualitat, sino en virtut del descreít del partit conservador.

Per aixó es que avuy publiquem una página gráfica relativa al seu últim període de mando, página que llavors no fou possible publicarla.

Recordin y aprengan.

Fácil es que dintre de poch sustitueixi als conservadors. Lo joch de la Restauració no té més que dugas cartas, en Cánovas y en Sagasta: jugada l' una, no hi ha cap més recurs que jugar l' altre.

Estem previnguts. Si en Sagasta torna a pujar, consti que no 'ns enganyará de gayre.

Y si 'ns enganyés... si en Sagasta aquesta vegada sigues lo que lògicament y decorosamente hauria de ser: que dimontri! declarariam lealment que 'ns haviam equivocat, y la CAMPANA DE GRACIA, que llavors de las quintas del any 70 (governant en Sagasta) va tocar a somatent, repicaria a festa.

Però no tingan cuidado: no serém tant felissos.

P. K.

BET ALLEADAS. Ues senyor; no es fluixa la marejada que s' ha armat a Madrid ab motiu de la clausura dels cementiris, decretada per en Romero Robledo.

¿Que 's pensan quin escándol han mogut los pobres capellans? ¿Hont s' es vist aixó de pendrels la direcció de la oficina encarregada d' omplir lo cel de creyents, y de quartets la butxaca eclesiástica?

Aquesta gent es aixís. Fins ara en Romero era un home molt corrent, molt acceptable, si bé una mica tocat de la malura revolucionaria.

Però avuy aquest home 'ls ha ferit en la corda sensible, y aquí es ocasió de sentir las pestes y diatribas que rajan sobre 'l pobre ministre.

De moment la qüestió s' ha enverinat una mica, y tot dona a entendre que portará qu.

Y en honor de la veritat, jo crech que 'ls capellans se queixan sense rahó.

¿Que 's creuen que en Romero ha fet aixó per mortificarlos a n' ells?

¡Fugin, homes, fugin! Lo ministre ha comprés que 'ls cementiris estavan ja massa plens, y que 'ls morts vivian una mica incómodos.

Y com que la classe de morts es lo seu cos electoral... ¿van comprenent? per obsequiarlos ha prohibit que 's portés més gent a ferlos nosa.

Ni més ni menos.

Fá dias que s' observa un fenómeno.

La premsa ministerial no parla sino del ordre públich, dihent y repelint que l' ordre públich está assegurat: que no hi ha perill de que 's perturbi l' ordre públich, etc, etc, etc.

Senyora premsa ministerial ¿qui l' empeny que tant rodola?

Perque, vaja, are en Ruiz Zorrilla es a Londres, y 'm sembla a mi qu' en Ruiz Zorrilla no té pas la bufera tant forta.

L' *Standard* atribueix lo fracás de la conferencia de Londres als maneigs de 'n Bismarck.

Entenémnos: ¿quin Bismarck? ¿lo d' Alemania ó 'l d' Espanya?

Probablement deurá sè 'l nostre, perque aquest bon home té la rara habilitat d' embolicarho tot.

L' esquerra... ¡pobra esquerra! ha entrat en un període de activa descomposició.

Senyor govern: es precis que s' ocupi d' aquest assumpto; la salut pública ho reclama.

Vinga cloruro de cals, y acabem d' una vegada.

Diuen del mitj-dia de Fransa que la montanya del Canigó, una de las més altas dels Pirineus, ha tremolat ab frecuencia durant l' última senmana.

Si no fós que 'n Cánovas es a Galicia, diria qu' ell déu passejar per allí la vora.

En Montero Rios, en vista del lamentable estat de la esquerra fantástica, ha dit que recobrava la llibertat d' acció.

O, en altres termes:

En Montero Rios, en vista de que ab la esquerra no hi ha res que pelar, toca 'l dos mirant si per un' altra part podrà camparse més bé la videta.

Lo primer es llenguatje polítich: lo segon es català.

En lo moment en que escribim aquestas ratllas, anuncia 'l telégrafo que 'n Serrano está malalt. Ja ho sabiam temps ha.

La Fe de Madrid, s' escandalitza al sapiguer que a Italia en déu anys hi ha hagut 10,952 suicidis.

Luego 's posa a filosofar, trayent per consecuencia final que la causa d' aquestos suicidis es la perduda del poder temporal del Papa.

¿Es dir que aquestos 10,952 feligresos eran neos?

Sent aixís, menos mal.

Per davant del port de Barcelona fá alguns dias que 's passeja un peix monstruós en actitud amenassadora.

¡Molt cuidado! Si jo fós del govern lo faria registrar.

¿Qui 'ns diu que a dins no hi vá en Ruiz Zorrilla amagat?

Aquestos revolucionaris son capassos de tot.

Lo govern alemany, instigat per Russia, ha expulsat a tots los russos que vivian en lo seu territori.

Y lo més salat es que, segons diuen, lo govern de Alejandro III ha demanat a todas las naciones que fassin lo mateix.

Però ¿hont rediable aniran aquestos pobres russos si 'ls treuen de tot arreu?

¿A la lluna?

Donya Isabel ha regalat a una Mare de Déu un vestit que val la friolera de 4,000 duros.

¡Tira!

Las noticias que rebém de tota Espanya revelan que la miseria cundeix per tot arreu, y que si las personas que poden ferho no ho remedian, s' esperan dias molt negres per las classes treballadoras.

A Bélgica la opinió pública está sumament sobrexcitada y no se sent res més que un crit inmens demanant la dimisió del ministre.

Vaja: com a Espanya.

En una revista comercial lleigeixo que 'l preu de la palla está avuy molt baix.

Traslado la noticia al *Correo Catalan*.

Los emperadors d' Alemania y de Austria tindrán dintre poch una conferencia.

Las aranyas se confabulan.

¡Ay de las moscas!

Haurán de dispensar si aquesta senmana no doném compte de las cartas rebudas. L' encarregat de la correspondencia ha caygut malalt, y si bé la cosa es una mica seria, podem assegurar que no es res de cólera.

Ho dihem aixís perque 'l nostre company havia llegit de cap a peus lo folleto de 'n C. Gumá titulat *Gue-rra al cólera*, y ja saben vostés que aquest llibret es un preservatiu infalible.

Y a propòsit del tal folleto. La acullida que ha alcansat ha sigut tant bona, que si no s' espavilan se quedarán a las capsas.

Lo nostre valent colega de Manresa *La Montaña*, ha sigut víctima una vegada més de las iras fiscals, per un comentari posat a una sentencia d' un jutje de Madrid.

Está vist que 'l no ser amich de la beateria es molt ocasionat a caygudas.

De tots modos, aixó no vol dir res.

Endavant, *Montaña*; als neos castanya.

Lleigeixo en un diari:

«Lo preu de las patatas ha aumentat d' una manera espantosa.»

¡Maloi! ¡Precisament ara que ve en Sagasta pel Setembre!

¿Com ho farém per rébre dignament si no hi ha patatas?

Los tres enemics del ànima son tres: món, dimoni y carn.
Un maliciós ha descubert que tots tres enemics perteneixen a la conservaduria-anfibia.
La carn, —diu— es en Toreno.
Lo dimoni, en Cánovas.
Y 'l món, naturalment, en Mon (Pidal).

Lo rey de Suecia es a París.
Un redol de l'auca del rey de Suecia:
Va con buenas compañías.

Lo grabat de la quarta plana no necessita explicació. L'èxit extraordinari del *Parthénope* justifica plenament que la CAMPANA, unint lo seu aplauso al aplauso general, rendeixi aquest senzill tribut d'admiració al popular espectacle y als seus autors Soler y Roviroa, Moragas y Mazzi.

Ab todas las reservas, y suplicant que no ho fassin corre, aném a donarlos una noticia sumament seria.

Tenim motius per assegurar que 'ls carlistas treballan de valent, celebrant ab freqüència misteriosas reunions, una de las quals tingué lloch la senmana passada en una casa de Vilafranca del Panadés ab assistència dels fulanos següents: Nas-ratat, Josepet del Artesa, Mariano de la Coloma, Joanet Forgas, lo Güella (germà del difunt) y 'l célebre Cucala.

¿Qué me 'n diuen?
¿Estarán relacionadas ab aquests fets las extranyas precaucions que pren lo govern?
Lo temps ho dirá.

Definitivament, tancada ja la nostra llista, podém participar als lectors, que la subscripció a favor de las familias dels fusellats de Girona, ha alcançat en la CAMPANA la suma de 13.458'80 rs., de la qual n'hem fet entregá a la junta directiva de la premsa.

Preparémnos.
Pèl setembre ó pèl octubre projectan venirse 'n a Barcelona a fer propaganda: en Sagasta, en Lopez Dominguez y en Canalejas, advertint que l'últim no vè pèl seu compte, sino enviat per en Martos.
Parlará y menjará—si l'obsequian—per boca de ganso.

Vels' hi aquí 'ls madrilenys enamorantse dels catalans: tots volen ferse 'ls seus.
Vagin, vagin en nom de Déu, que a Barcelona no volém microbios.

LAS BARBAS DE 'N PIDAL.

PLEGARIA DE LA UNIO CATOLICA A SON PATRO SANT XIMPlici.

Ab los ulls cuberts de llàgrimes y ab lo cor plé de neguit, t'endressém aquesta súplica, Sant Ximplici benèhit.

Tú ja sabs que aquesta terra se trobava molts anys há en las grapas del dimoni, sense poguerse escapar.

Un cert dia, pèr fortuna, apiadat dels nostres crits, Déu nos va regalá un tipo dels més tiessos y aixierits.

En Pidal, lo de las barbas, va ficarse entre 'l govern, y al moment todas las furias van fugir cap al infern.

Mes, aviat varen referse, y entornánsen cap aquí, ara punxan al pobre home y 'ns lo volen dimiti.

Benemérit Sant Ximplici, desde aquest lloch celestial dónas ajuda en la tasca d'aguantá 'l barbut Pidal!

¡Si vejessis, Sant ilustre, de quin modo aquest xicot ha posat la nostra terra, gracias al seu talentot!

L'Espanya ja no es l'Espanya que coneixiam ayants; es una gran sacristia farsida... de sacristans.

Los preceptes de la iglesia se compleixen tant al pel, que en rigor un hom se troba ni més ni menos que al cel.

Ningú crida, ningú xista, ningú té may res que di; lo país calla... y combrega hasta ab rodas de moli.

¡Y pensar que 'l gran patriarca que 'ns ho ha engiponat tant bé, ara está potsé a la vora de ser plantat al carré!

¡Gloriosissim Sant Ximplici, vina a dir que aixó no val!

¡sostén l'honor de las barbas del adorable Pidal!

L'esperit del mal treballa d'un modo tant horrorós, que cada dia s'inventa, quan no un gatuperi, dos.
Avuy se diu que 'l bon jove ha enganyat al seu partit; demá l'hi tiran en cara que 's desdeix de lo que ha dit.

Y fent corre la consigna entre 'l bando lliberal, tots s'uneixen y 's conjuran contra 'l valerós Pidal.

Han fet que 'ls altres ministres lo mirin tots ab mal ull; han procurat que entre 'l clero se l'hi armés un xich d'embull.

Hasta Italia ¡quina pèssa! secundant lo moviment, s'hi ha divertit una estona molestantlo tontament.

¡Invencible Sant Ximplici ja que tots l'hi volen mal, ajudans en la defensa de las barbas de 'n Pidal.

¿Qué farém si 'l diable guanya? ¿qué farém si al fi l'infern logra que 'n Pidal se trobi altre cop lluny del govern?

L'impiedad, cobrant més alas, s'extendrà per 'qui y per 'llá mentres que naltres, en cambi, tots deixarem de cobra.

Tornarán las cosas santas a rosega humillacions, y 'ls bons creyents serán víctimas dels terribles franc-masons.

La premsa dirá desgracias explicant tot lo que fem, parlant de treure caretas y altrás cosas que sabém.

¡Pobra de la nostra Espanya, pobre del remat mestis si 'l déu de la Unió Católica en la lluyta sucumbís!

¡Oh, indomable Sant Ximplici, llurans d'aquest cop mortal, y fes que 'l país no puji a las barbas de 'n Pidal!

C. GUMÁ.

orpio del *Correo de Oran*, de dias en-rera:

«Las tripulacions de tres fragatas espanyolas, al sortir del port de Ali-cant, han donat vivas a la república, y la escuadra, mitj insurreccionada, s' dirigeix a Cartagena, ahont lo go-bern espanyol esperaba que la guarnició la faria tor-nar a la obediencia.»

Torno a dir que aixó ho copió del *Correo de Oran*, anyadint, que a judicar pèls fets posteriors, la notícia tè tots los caràcters de una filfa.

Lo cólera vá acostantse.
La protesta del episcopat vá engruixintse.
¡Misericordia, Senyor! ¡no 'ns donguèn tantas des-gracias a la vegada.

A Fransa revisan la constitució.
Alli si que son felissos: al parlar de la constitució s'entenén desseguit, per la senzilla rahò de que no 'n tenen més que una.

Si aquesta revisió tingués que ferse a Espanya, primer hauriam de preguntar:
—Bueno; ¿de quina constitució s tracta? de la del 69? ¿de la del 76? ¿de la interna? ¿de la externa?

En Romero Robledo y en Pidal están a mata y degolla per causa del decret sobre la clausura dels cemen-tiris.

A tal punt ha arribat la cosa, que en Pidal, disposat a jugar lo tot pèl tot, ha tingut la magnifica idea de fer que la autoritat eclesiástica posés dificultats a la benedició de la nova necrópolis.

¡Pobre xicot!
—¡Vés a mi que 'm fá—devia dirse en Romero;—si no me la volen benehir, que no la beneheixin. ¡Prou que me la benehirá en Cánovas quan torni! Ell entén en tot.

Han aparegut piratas en lo mar del nort. De las ave-riguacions fetas fins ara, resulta que 'ls tals piratas son inglesos.

Es a dir; inglesos... al natural.

En Manuel del Palacio se 'n ha anat cap a América, empleat pèl govern conservador.
Un microbi ménos.

A continuació publiquem la sentida manifestació de gracias que 'ls militars condemnats pèls successos de Santa Coloma, han dirigit al poble gironi, al empen-dre la marxa cap als establiments penitenciaris ahont han de cumplir las sevas condemnas.

Després d'algunes frases dirigidas al nostre amich Artur Vinardell, director del *Demócrata*, per qual con-ducte publican la carta, segueix aquesta, que diu així:

«Al despedirnos de la heroica ciudad de Gerona, fal-taríamos a nuestros deberes de cristianos y caballeros, si no manifestáramos a sus nobles y generosos hijos el eterno reconocimiento de que se hallan poseídos nuestros corazones, por los desinteresados y repetidi-simos favores y beneficios que de los mismos hemos recibido. ¿Cómo olvidar, señor Director, esta noble tierra catalana donde, en medio de nuestra desgracia, hemos encontrado, no amigos, sino más bien padres y hermanos cariñosos que han enjugado nuestras lágrimas, han mitigado nuestras acerbas penas con dulces palabras de consuelo, han socorrido nuestras necesida-des con mano pródiga y en donde dejamos dos de nues-tros infortunados compañeros? No, no; no es posible expresar, porque no hallamos palabras a propósito, lo que en este momento de triste despedida sienten nues-tros corazones agradecidos a tantas bondades. Gracias, pues, mil y mil a todos los que por nosotros se han tomado tan grande y caritativo interés, y ya que nuestra desgracia y misera situación no nos permite otra cosa más que el ruego al Señor, lo elevaremos todos los días de nuestra existencia, para que bendiga a todos por tan bello proceder.

Cárcel de Gerona 6 de agosto de 1884.—Mannel Fer-nández.—Andrés Reboredo.—Antonio Valdazo.—Félix Cuevas.—Tranquilino La Gasca.—Gerónimo Martínez.»

Vostés ja saben que a Fransa s'ha establert lo di-ivorci. Pues bé, després de promulgada la llei, en tres dias no més varen presentarse a París més de 150 soli-cituts de divorci. La majoria fetas per donas.

Lo dia que s'estableixi en aquest país, també será una dona la primera que demanará 'l divorci: la se-nyora Espanya que s' divorciarà del senyor Govern.

Un telégrama:
—«Diu que s'ha rebut un parte de Roma afirmant que 'l Nunci abandonará Madrit, quedant aquest puesto vacant per algun temps.»

Un altre telégrama:
—«Se nega categóricament lo rumor de que 'l Nunci se 'n vagi de Madrit.»

Ara dich jo: ¿y qué?
Tant si 'l bon Nunci se 'n vá com si no 's mou del seu lloch, a nosaltres, parlant clá, no 'ns importa molt ni poch.

Un periódich neo fá l'escandalitzat al copiar los ex-pressius insults que alguns diputats francesos s'han dirigit durants las sessions dedicadas a la revisió cons-titucional.

Tè rahò aquest periódich d'escandalitzarse.
¡Vaya una manera de enrahonar tot uns senyors di-putats!

Qualsevol se pensaria que son neos espanyols.

Diálech:
—Escollit: ¿diu que a París revisan la constitució!
—Si, senyor: la revisan.
—¿Y perquè?
—¡Vaya una pregunta! Per veure si tè microbis, home.

S'ha ordenat que 'l *cañonero Segura* s'estacioni a Bayona a disposició de 'n Cánovas.

¡Quina llástima que 'l barco de la gran quilla no estigui llest!

Perque, vaja, es una vergonya que un home com don Anton viatgi en un misero *cañonero*.

A més, que un barco tant petit corra perill d'enfon-zarse ab lo pes del mónstruo.

Als Estats Units, dos distints candidats se disputan la presidencia de la República: Blaine y Claveland, aquell apoyat pèls republicans y l'últim pèls demó-cratas.

Una coincidencia: Blaine havia sigut mestre de muts, y Claveland mestre de cegos.

De manera que si 'ls deixebles de un y altre ha-guèssen de arreglar lo dualisme entre 'ls dos perso-natjes, no podrian, perque 'ls cegos no veurian lo llenguatje mimich dels muts, ni 'ls muts sentirian lo llenguatje parlat dels cegos.

Un telégrama que dona compte de la visita de D. Al-fonso al fort de San Cristóbal en construcció:

«S. M. el Rey ha concedido el empleo de coronel al teniente coronel de ingenieros señor Luna, director

de las obras, diciéndole: Habéis ganado brillantemente la tercera estrella.»

Per un costat la Lluna, y per altre costat la tercera estrella.

Qualsevol se creuria que vivim al cel.

Hi ha bisbes que protestan contra las paraulas del govern contrarias al poder temporal del Papa, escritas en un moment de apuro, per calmar la susceptibilitat.

Hi ha altres bisbes que protestan contra aquesta protesta, per creurela inoportuna.

De manera que en un ó altre sentit tots los bisbes protestan.

Senyors: si 'ls bisbes de un país son la representació més legítima de la religió del Estat, á Espanya la religió del Estat es la protestant.

Vaja; ara 'ls conservadors acabarán las agallas: ja no podrán dir, com fins aquí, que manant ells no hi ha sublevacions.

Si senyors, n' hi ha hagut una; pero tremenda.

Noücentas setanta cinch donas, presas en la galera central d' Alcalá, s' han alsat com un sol home... vull dir, com una sola dona, cridant viva aixó y mori alló, y construhint las sévas corresponents barricadetas.

Per fortuna, un poderós cos d' exercit format per... 40 guardias civils, ha reduhit á la obediencia las 975 amotinadas, restablint l' ordre sense disparar un tiro.

Signi com vulgui, consti que hem pres nota d' aquesta sublevació.

Tant en Martinez Campos com en Quesada, volen anar á Filipinas.

Aixó ray! Que 'm deixin governar 24 horas y prometo envials' hi á tots dos.

En Moret es un somia truytas. L' altre dia va fer un discurs dihent que aquí á Espanya quedan ja molt pocas massas republicanas.

Vaja Sr. Moret, que aixó de si hi ha moltes ó pocas massas no ho sabrà del cert ni vosté ni ningú, fins al dia que toquin á matar juhèus.

QUÉNTOS.

L' escena á Cuba.

Se sent una veu llunyana que crida ab l' abandono propi de aquella terra calida:

—Filomela!

—Señoral respon un altra veu. (Adverteixin que 'l diálech si 'l traduhim al catalá perdria tota la gracia.)

—¿Qué haces?

—Estoy lavando las patas de los pichones.

—¿Caledonia!

—Señoral!

—¿Qué estás haciendo?

—Tengo los pichones mientras Filomela les lava las patas.

—¿Proserpina!

—Señoral!

—¿Y tú, ¿qué haces?

—Yo tengo la jofaina del agua mientras que Filomela y Caledonia lavan las patas de los pichones, señora.

—¿Pelagral!

—Señoral!

—¿Qué haces tú?

—Estoy observando si Filomela, Caledonia y Proserpina lavan bien las patas de los pichones.

En un confessorari. Lo penitent es un crach:

—Pare, diu, tinga entés que jo soch mitj tonto: per lo tant es de creure que 'ls meus pecats no serán tant grossos com ho serian si fós sabi.

—Vamos á veure quins pecats tens? Digals, fill meu.

—Una nit vaig quedarme á dormi á l' era y de nit: quan no 'm veyá ningú, vaig treure

unas quantas garbas de 'n Pau Pilachs y las vaig posar ab las nostras; pero com que soch mitj tonto, ho vaig ferho sense malicia.

—Home, es molt estrany que sent mitj tonto com dius, no ho fessis al revés, posant unas quantas garbas vostras á la pila de 'n Pau Pilachs.

—Oh, dispensi: llavors ja no hauria sigut mitj tonto, sinó tonto del tot.

Diálech:

—¿Es veritat lo que m' han dit:?

—¿Qué li han dit?

—Que s' associa ab en Pujol.

—Si senyor.

—Y diga si no es indiscret: ¿qué hi posa molt vosté en lo negoci?

—Res més que la mèva experiència: en Pujol hi posa tot lo capital, advertint que la companyia tè de durar tres anys.

—¿Vol que li diga lo que succehirá al cap de tres anys?

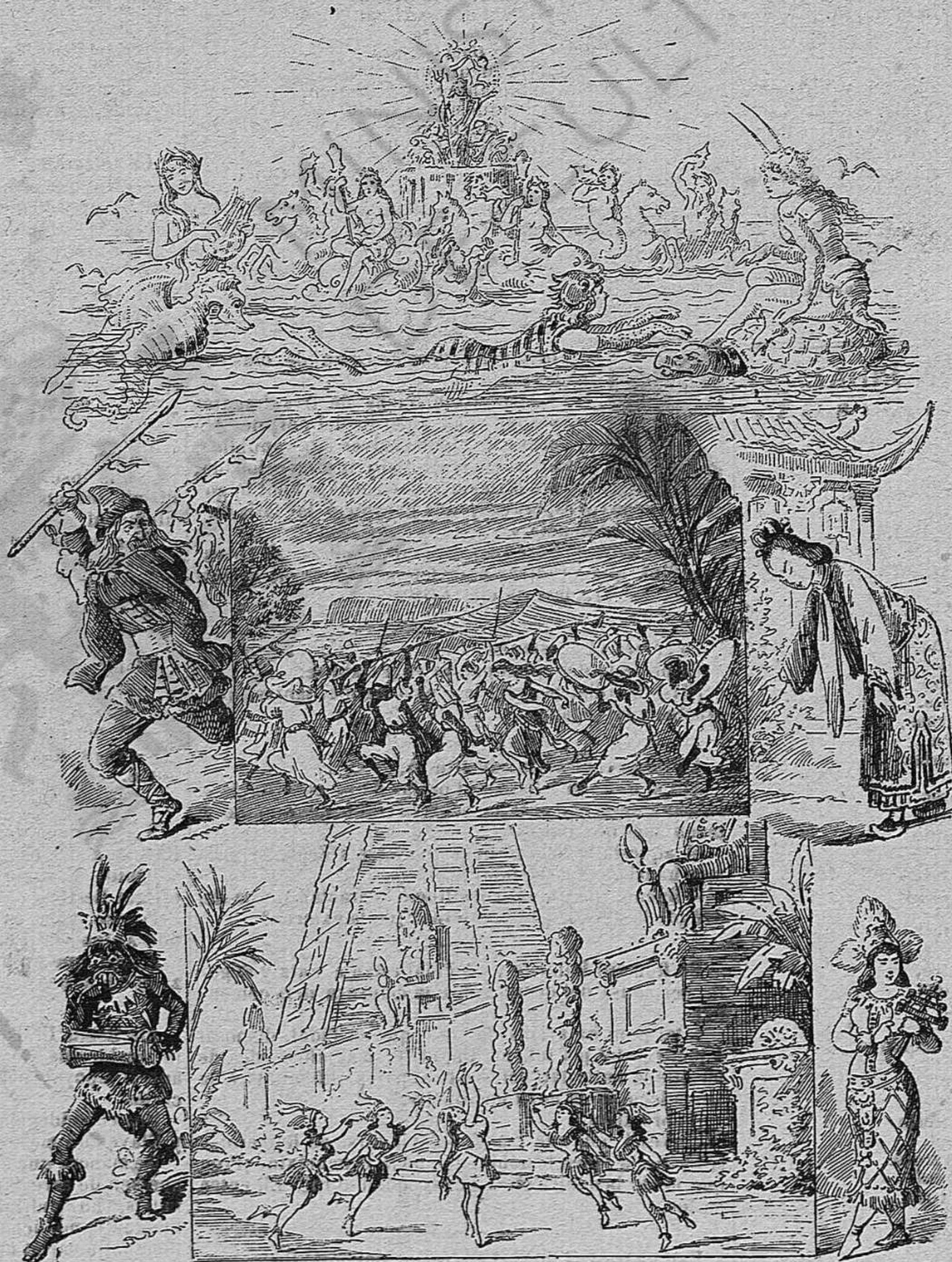
—¿Qué succehirá?

—Qu' en Pujol s' haurá quedat ab la seva experiència, y vosté ab lo seu capital.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ta-rra-ssa.
2. MUDANSA.—Mas-Mar-Mal-Mall.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Ricardo.

PARTHÉNOPE.

Ball de gran espectacle, estrenat ab extraordinari éxit en lo Tivoli.

4. ROMBO.—

S O S
S O F I A
S I L
A

5. GEROGLIFICH.—Per una perdiu un perdigot.

XARADA.

—Qué prima-dugas, Pere, que ab incansable afany tant regateja?

—Hu que tinch pajarrera

tot una cadenera

mes hu tot tres tant car un hi pledeja.

UN TAPÉ Y F. DE T.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1.—Una consonant.
- 9 2.—Metall.
- 4 9 8.—Nota musical
- 8 8 6 4.—Un peix.
- 2 3 1 7 8.—Nom d' home.
- 5 3 4 9 8 3.—Per cuinar.
- 5 3 8 7 8 8 3.—Poble de Catalunya.
- 2 9 4 7 8 8 3 4.—Flors de camp.
- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Motiu de un torero.
- 5 3 4 6 8 8 3 4.—Vestuari de capellá en plural.
- 3 6 4 7 8 8 4.—Carrer de Barcelona.
- 5 3 2 8 9 4.—Nom d' home.
- 5 3 8 3 1.—Poble de Catalunya.
- 8 8 7 9.—Un cuadrúpedo.
- 2 3 8.—Una moneda.
- 1 3.—Nota musical.
- 6.—Una vocal.

MARTÍ ROCA Y R.

ACENTÍGRAFO.

—Mira, junt ab la dextra, hi trobarás un total.

—Un tot de carn per dinar m' agradaria trobar.

NAS DE PUNTA INGLESA.

CONVERSA.

—¿Qué portas de fira, Manel?

—Virám y res més Riteta.

—¿Qu' es per nosaltres?

—No, per la que havem dit tots dos.

UN TONTO.

GEROGLIFICH.

× 2 1/3

I

XXIV

IIIIII

I

PRAT, RIBET Y DOBA.

OBRA DE ACTUALITAT.

GUERRA AL CÓLERA!

Instruccions per combátre, escritas

EN VERS PÉL

DR. C. GUMÁ

CATEDRATICH DE MEDICINA HUMORÍSTICA

Preu: ¡UN RAL!

Se ven en la libreria de Lopez y demés principals librerias y kioscos, aixis com en casa dels corresponsals de LA CAMPANA.

LOPEZ, Editor
Rambla del Mitj, núm. 20.

Imprenta de Luis Tasso y Serra.
Arco del Teatro, 21 y 23.